

faldet mig ind, at denne Anmærkning til § 5 kunde bidrage til at standse Finansloven paa dens Vej. Hvis Forholdet var saaledes, som det lod til, at den ærede Ordfører opfattede det, at denne Anmærkning i sig skjulte en hel ny Navnelov, kunde jeg meget vel forstaa Betænkkeligheden. Jeg kunde forstaa, at man sagde: et saa omfattende Spørgsmaal, som det om Erhvervelsen af et nyt Navn, bør ikke reguleres ved Finansloven, ikke løses ved en Anmærkning paa den. Men det er slet ikke Tilfældet. Her søges slet ikke om Hjemmel til at anvende ny Regler med Hensyn til Meddelelse af Navnebevillinger. Anmærkningen er kun den Forklaring, som er nødvendig for at vise, hvad det er, der tilsigtes. Der søges ikke nogen som helst Hjemmel for Administrationen til at gøre noget, som den ikke ifølge de allerede bestaaende Regler er i Stand til og fuldtud berettiget til at gøre. Det er altsaa ikke ganske rigtigt, naar den ærede Ordfører inddeler Anmærkningen i 3 Stykker, dels Reglen om Gebyrets Nedsættelse, dels Reglen om Gebyrets Udbetaling til Embedsmændene, og dels Bestemmelsen om, hvilke Regler, der fremtidig skulle følges ved Navneforandring. Det sidste er ikke noget, som der maa søges Lovgivningsmagtens Sanktion paa, det er noget som Administrationen allerede har i sin Magt at ordne. Der foreligger her kun to Spørgsmaal, nemlig dels om Nedsættelse af Bevillingsgebyret, dels om en Forhøjelse af den paagældende Embedsmands Lønning derigennem, at det nedsatte Gebyr tilfalder ham for hans Ulejlighed og Udgift med at besøge den enkelte Sag. Den ærede Ordfører sagde, at det var urigtigt, at disse to Ting fremkom paa Finansloven, de burde begge ordnes ved særlig Lov. Med Hensyn til Muligheden af at røre ved de departementale Gebyrtakster kan naturligvis den ærede Ordfører og Udvalgets Flertal have den Mening, at det er noget som kun bør ordnes ved en særlig Lov, men de kan kun fastholde deres Mening her i Landstinget ved at bryde med Landstingets tidligere Praksis. Det er gentagne Gange sket, at man paa en Finanslov med fuld Samstemning af *begge* Ting, har forandret de departementale Gebyrer. Jeg skal i saa Henseende nævne Finansloven for 1861, hvor det blev vedtaget, at Gebyrerne for en Række Bevillinger til Forlystelser ikke længere skulle gaa i Statskassen, men bortfalde. I Stedet derfor skulde der saa svares en Afgift til Fattigkassen paa de paagældende Steder. Jeg

skal endvidere nævne Finansloven for 1881—82, hvorved det bestemtes, at Gebyret for Ægtepagter kunde frafalde. Her er altsaa to Tilfælde, hvor det ærede Ting ogsaa paa Finansloven har vedtaget Forandringer i de gældende Gebyrregler for de departementale Udfærdigelser. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om, at de 4 Kr., hvortil Gebyret foreslaas nedsat, skal gaa til de paagældende Embedsmænd i Stedet for til Statskassen, er det i Virkeligheden, naar man ser paa Sagens Kerne, heller ikke noget nyt eller noget, som ikke — jeg tør sige mangfoldige Gange — er blevet afgjort paa Finansloven, ogsaa i dette høje Ting. I Virkeligheden er det ikke andet end en Forhøjelse af den paagældende Embedsmands Lønning, et Tillæg til hans Lønning, og et saadant Lønningstillæg er Aar efter Aar givet her paa Finansloven. Ganske vist adskiller dette Lønningstillæg sig fra andre derved, at det ikke er fastsat til en bestemt aarlig Sum, idet det er sat i Forhold til det Arbejde og den Ulejlighed og Udgift, som paaføres den paagældende Embedsmand, men at dette skulde være af afgørende Betydning, formaar jeg ikke at se. Jeg maa saaledes hævde, at der i det Forslag, der foreligger for Rigsdagen gennem denne Anmærkning, ikke ligger noget som helst, som ikke flere Gange tidligere, for den ene Del af Sagens Vedkommende en Mængde Gange tidligere, er blevet vedtaget af begge Ting, og jeg vil meget anmode det høje Ting om at stemme mod det foreslaaede Ændringsforslag; for saa vidt angaar § 5. Det vil være baade i Justitsministeriets Interesse at faa i alt Fald en stor Del af disse Navnebevillingssager, som stadig vokse i Antal, lagt over paa de underordnede Myndigheder og i Befolkningens Interesse, at Gebyret bliver billigt. Endelig vil det ogsaa være i de paagældende Embedsmænds Interesse, at de for den Ulejlighed, som derved paaføres dem, faa en Godtgørelse. Følgen af, at Anmærkningen gik ud af Finansloven, vil, som jeg allerede har antydnet, paa ingen Maade være, at den Vej, der er nævnt i Anmærkningen som den fremtidige, ikke vil blive fulgt. Følgen vil kun blive, at Befolkningen i alle Tilfælde, hvor ikke Uformuenhed er til Stede — thi der er allerede efter de gældende Love i saa Fald Hjemmel til helt at eftergive Gebyret — vil være nødsaget til, naar der er Spørgsmaal om Navneforandring, at vedblive at betale det nuværende efter den ærede Ordførers